



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 343/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť R. K., L., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžnč 7/2009 zo 4. augusta 2009 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť R. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2009 doručená sťažnosť R. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžnč 7/2009 zo 4. augusta 2009 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

*Sťažovateľ opisuje skutkový stav takto:*

*„U môjho zamestnávateľa H., a. s., P. som pracoval odo dňa 01. 01. 1989, pričom mi dňa 02. 10. 2008 bola hlásená choroba z povolania - choroba z DNJZ končatín - choroby šliach, šľachových pošiev a svalových úponov z nadmerného preťaženia s dátumom zistenia 30. 01. 2007... - hlásenie choroby z povolania.*

*V príčinnej súvislosti s priznanou chorobou z povolania mi bol vydaný lekársky posudok č. j. 550/08/A zo dňa 02. 10. 2008 a to Fakultnou nemocnicou..., ktorý som dňa 05. 12. 2008 doručil Sociálnej poisťovni pobočka... a spísal som žiadosť o vyplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorá mala byť vybavená podľa § 210 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. v lehote 60 dní, teda do 29. 01. 2009.*

*Sociálna poisťovňa pobočka... rozhodnutím č. 314-2388/2008 zo dňa 22. 01. 2009... prerušila v predmetnej veci konanie s odôvodnením, že zamestnávateľ podal žalobu o určenie zodpovednosti za chorobu z povolania.*

*Uvedenú žalobu pripájam... a moje vyjadrenie zo dňa 16. 02. 2009 k nej, pričom zdôrazňujem, že choroba z povolania mi bola priznaná zákonným spôsobom, zo žaloby, môjho vyjadrenia i zo správy zo šetrenia pracovnej anamnézy č. B/2007/08/339-PPL/723 zo dňa 06. 02. 2008, ktorú vypracoval Regionálny úrad verejného zdravotníctva... na základe podkladom môjho zamestnávateľa a vlastného šetrenia... je zrejmá neopodstatnenosť žaloby, napriek tomu súd vo veci ďalej koná aj po prvom pojednávaní - vec je vedená na Okresnom súde v Prievidzi pod č. 4 C/8/2009.*

*Podľa môjho názoru mali byť prípadné námietky zamestnávateľa riešené sociálnou poisťovňou v rámci správneho konania o priznanie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia...*

*Ja som odkázaný na svoj príjem z pracovného pomeru, som ženatý a mám 2 maloleté deti, pričom som bol preradený na menej platenú prácu a môj príjem klesol na menej ako polovicu a sociálna poisťovňa mi nevypláca ďalšie nároky a to úrazové príplatky a úrazovú rentu, čím je podstatným spôsobom dlhodobo znižovaná životná úroveň celej mojej rodiny.*

*Ak teda Sociálna poisťovňa pobočka... nerozhodla o mojom nároku v zákonnej lehote podľa § 210 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z., teda nerozhodla do 29. 01. 2009, mal som právo*

*domáhať sa opatrení proti jej nečinnosti, ktoré som realizoval podaním žaloby dňa 24. 02. 2009...*

*Je pravdou, že som žalobu podal na vecne nepríslušnom súde a táto bola uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13 S/28/2009-15 zo dňa 26. 02. 2009... odstúpená vecne príslušnému Najvyššiemu súdu SR, ktorý podľa môjho názoru v rozpore so zisteným skutkovým stavom a so zákonom môj návrh zamietol uznesením zo dňa 04. 08. 2009 sp. zn. 5 Sžnč 7/2009...“*

*Sťažovateľ ďalej v sťažnosti odcitoval čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a uviedol, že sa nimi „zaručuje ochrana viacerých záujmov, pričom jedným z týchto záujmov je aj spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov v občianskom súdnom konaní upravená v § 1 zák. č. 99/1963 Zb. - O. s. p.“.*

*Všeobecný súd má podľa názoru sťažovateľa „rozhodovať v súlade s O. s. p., má prejednať vec, ktorá patrí do jeho právomoci a rozhodnúť spravodlivo na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti - § 153 ods. 1 O. s. p.“.*

*Podľa názoru sťažovateľa bolo preto postupom najvyššieho súdu porušené jeho „ústavné právo, aby súd zabezpečil ochranu mojich práv, pričom uznesenie Najvyššieho súdu SR je podľa môjho názoru v rozpore so zákonom i so zisteným skutkovým stavom, mi spravodlivú ochranu mojich práv neposkytol, keď musím zdôrazniť, že odporca v predmetnom spore nemal zákonný dôvod na predĺžovanie lehoty na vydanie rozhodnutia podľa § 210 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z., ani dôvod na prerušenie konania, lebo som mu predložil všetky potrebné doklady a nešlo o žiadny mimoriadne zložitý prípad, ale o celkom bežný prípad, pričom údajné preskúvanie zodpovednosti zamestnávateľa si mal odporca riešiť v rámci správneho konania.*

*Súd absolútne nesprávne zhodnotili skutkový stav po právnej stránke, keď z pripojených dôkazov je nesporné, že moja žaloba bola oprávnená a súd mi mal priznať trovy konania podľa § 146 ods. 2 druhá veta O. s. p., keď som návrh, ktorý bol podaný*

*dôvodne, zbral späť pre správanie odporcu, ktorý mi môj nárok po uplynutí zákonnej lehoty priznal.“.*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

*„1. Právo R. K. na spravodlivé rozhodnutie veci podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 4. augusta 2009 sp. zn. 5 Sžnč 7/2009 porušené bolo.*

*2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 4. augusta 2009 sp. zn. 5 Sžnč 7/2009 sa zrušuje.*

*3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť R. K. z titulu primeraného finančného zadostučinenia 10.000,- € slovom desaťtisíc eur a nahradiť mu trovy právneho zastúpenia v sume 670,88 € slovom šesťstosedemdesiat eur 88 centov k rukám advokáta JUDr. J. V. ...“*

## **II.**

*Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.*

*Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.*

*Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.*

*Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.*

*Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie odseku 4 tohto článku napadnutým uznesením najvyššieho súdu.*

*Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.*

Podstatou námietok sťažovateľa sú tvrdenia o nesprávnosti rozhodnutia, ktorým najvyšší súd zamietol jeho návrh proti nečinnosti orgánu verejnej správy – Sociálnej poisťovni, pretože podľa jeho názoru nebol dôvod na vydanie tohto rozhodnutia, keď najvyšší súd „nesprávne zhodnotil skutkový stav po právnej stránke, keď z pripojených dôkazov je nesporné, že moja žaloba bola oprávnená a súd mi mal priznať trovy konania“.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd uvádza:

*„Podľa § 250t ods. 1 O. s. p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.*

*Podľa § 250t ods. 4 O. s. p. súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá,*

*predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.*

*Podľa § 250t ods. 5 O. s. p. navrhovateľ má právo na náhradu trov konania, ak súd návrhu vyhovel.*

*Ustanovenia štvrtej hlavy piatej časti O. s. p. upravujúcej konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy umožňujú súdu poskytnúť ochranu fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez existencie vážneho dôvodu tým, že na návrh dotknutej osoby uloží nečinnému orgánu povinnosť konať a v stanovenej lehote rozhodnúť. Pri posudzovaní dôvodnosti podania súd skúma, či orgán verejnej správy vykonal všetky predpísané úkony a posudzuje, či činnosť, ktorú realizuje, je v súlade s jeho právomocou, vymedzenou osobitnými zákonmi.*

*Podľa § 195 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie.*

*Podľa § 195 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení organizačná zložka Sociálnej poisťovne pri posudzovaní veci objasňuje rovnako dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.*

*Podľa § 193 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení organizačná zložka Sociálnej poisťovne konanie preruší, ak sa začalo konanie o predbežnej otázke alebo ak bol účastník konania vyzvaný, aby odstránil nedostatky podania.*

*Podľa § 193 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení organizačná zložka Sociálnej poisťovne v konaní pokračuje z vlastného podnetu alebo na podnet účastníka konania, len čo odpadnú dôvody, pre ktoré sa konanie prerušilo.*

*Podľa § 193 ods. 6 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, ak je konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú. “*

Ďalej najvyšší súd v napadnutom uznesení zamerlal pozornosť na obsah pripojeného administratívneho spisu, z ktorého zistil, „že pobočka odporkyne listom zo dňa 23. januára 2009 oznámila právnenému zástupcovi navrhovateľa skutočnosť, že zamestnávateľ navrhovateľa neuznáva svoju zodpovednosť za zistenú chorobu z povolania navrhovateľa

a dňa 16. januára 2009 podal žalobu o určenie zodpovednosti za škodu pri chorobe z povolania na Okresný súd Prievidza. Dňa 22. januára 2009 bolo vydané rozhodnutie o prerušení konania podľa § 193 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, pričom toto rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 29. januára 2009.

Navrhovateľ opätovne listom zo dňa 2. februára 2009 prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal, aby odporkyňa vo veci konala, pretože rozhodnutie o prerušení konania považuje za nezákonné a bezdôvodné, bližšie však tento svoj názor nezdôvodnil.

Dňa 27. februára 2009 podal navrhovateľ sťažnosť adresovanú odporkyni na nezákonný postup jej pobočky. Na túto reagovala pobočka odporkyne listom zo dňa 13. marca 2009, ktorého obsah možno považovať aj za stanovisko odporkyne k návrhu na začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy.“.

V nadväznosti na podanie žaloby o určenie zodpovednosti za škodu pri chorobe z povolania zamestnávateľom sťažovateľa vyslovil najvyšší súd názor, že:

„Zamestnávateľovi nemožno uprieť právo namietať svoju zodpovednosť za škodu pri poškodení zdravia svojho zamestnanca napriek tomu, že bolo vydané hlásenie choroby z povolania. Odporkyňa je pri posudzovaní veci povinná objasniť rovnako dôsledne všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech účastníka konania. Otázka zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri chorobe z povolania má znaky predbežnej otázky, bez vyriešenia ktorej nemožno o nároku rozhodnúť, preto v tejto súvislosti bolo vydané rozhodnutie o prerušení konania. Odporkyňa poukázala na skutočnosť, že pri rozhodovaní je viazaná ust. § 210 ods. 2 citovaného zákona o sociálnom poistení, v zmysle ktorého sú jej organizačné zložky povinné rozhodnúť o úrazových dávkach najneskôr do 60 dní od začatia konania, v mimoriadne zložitých prípadoch možno túto lehotu predĺžiť najviac o 60 dní. Konanie o náhrade sa začalo 5. decembra 2008, rozhodnutie o prerušení konania bolo vydané 22. januára 2009, avšak počas prerušenia konania lehoty neplynú.

Pri posudzovaní nárokov zo sociálneho poistenia je odporkyňa povinná zistiť presne a úplne skutočný stav veci a na tento účel je oprávnená obstarávať všetky podklady potrebné pre rozhodnutie. Otázka zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri chorobe z povolania je nepochybne dôležitým krokom pri rozhodovaní o priznaní úrazových dávok,

*preto musí byť objasnená bez pochybností. Má povahu predbežnej otázky, bez vyriešenia ktorej nemožno o nároku bez pochybností rozhodnúť.*

*Podľa § 110 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. nárok na úrazové dávky nevzniká, ak sa zamestnávateľ alebo právnická osoba podľa osobitného predpisu (§ 214 - § 216 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce) celkom zbaví zodpovednosti za poškodenie zdravia alebo smrť poškodeného podľa osobitného predpisu (§ 196 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce).“*

Odôvodnenie napadnutého uznesenia vyúsťuje do záveru, podľa ktorého:

*„Žaloba podaná zamestnávateľom navrhovateľa na Okresnom súde v Prievidzi predstavuje reflexiu na ust. § 196 ods. 1, 2 Zákonníka práce. Zodpovednosť zamestnávateľa je konštruovaná objektívne, to značí, že pre jej vznik nie je potrebné zavinenie zamestnávateľa, Zákonník práce však umožňuje zamestnávateľovi, aby sa tejto zodpovednosti zbavil, liberoval sa. Odporkyňa nie je oprávnená sama riešiť otázku, o ktorej sa rozhoduje v prebiehajúcim súdnom konaní začatom z podnetu zamestnávateľa navrhovateľa, a preto postupovala v zmysle zákona, keď prerušila konanie podľa § 193 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Prerušenie konania nepredstavuje nečinnosť orgánu, pretože existuje vážny dôvod, pre ktorý orgán nekoná, t. j. prebiehajúce súdne konanie o predbežnej otázke - rieši sa otázka zodpovednosti zamestnávateľa navrhovateľa za vznik poškodenia zdravia navrhovateľa, ktorá má rozhodujúci význam pre posúdenie nároku navrhovateľa na vznik úrazových dávok.*

*Podľa zistení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Okresný súd v Prievidzi stanovil na deň 21. júla 2009 pojednávanie v predmetnej veci sp. značka 4 C 8/2009. Vec bola odročená na neurčito s tým, že bola zamestnávateľovi navrhovateľa uložená povinnosť v lehote 14 dní predložiť správu z merania v baniach.*

*Po právoplatnom rozhodnutí Okresného súdu v Prievidzi vo veci určenia zodpovednosti za škodu pri chorobe z povolania je odporkyňa povinná pokračovať v prerušenom konaní v zmysle ust. § 193 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a vo veci navrhovateľa bezodkladne rozhodnúť. V prípade nečinnosti odporkyne pri pokračovaní v konaní, navrhovateľ bude môcť podať nový návrh na súd podľa § 250t a nasl. O. s. p.“*

S poukazom na citované najvyšší súd uzavrel, že sťažovateľov návrh na konanie proti nečinnosti Sociálnej poisťovne je „nateraz nedôvodný“, a preto ho zamietol a sťažovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

*Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia teda vychádzal z toho, že výsledok sporu o určenie zodpovednosti za chorobu z povolania vedeného Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 4 C 8/2009 môže relevantným spôsobom ovplyvniť (v prípade, ak by sa zamestnávateľ celkom zbavil zodpovednosti za poškodenie zdravia sťažovateľa) konanie o priznaní nároku na úrazovú dávku (náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia z titulu choroby z povolania), ktoré bolo rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 314-2388/2008 z 22. januára 2009 prerušené.*

*Ústavný súd na základe uvedeného zastáva názor, že z citovaného odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sú dostatočne zrejmé dôvody, na základe ktorých dospel k záveru o zamietnutí návrhu sťažovateľa proti nečinnosti orgánu verejnej správy, pričom tieto dôvody nemožno považovať za odporujúce pravidlám logiky alebo ich označiť v inom smere za excesívne.*

Ústavný súd preto nezistil, že by výklad a závery, na ktorých je založené napadnuté uznesenie, boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry ústavný súd považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne

nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Pretože v okolnostiach danej veci to tak nie je a napadnuté uznesenie pridržávajúce sa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov podľa názoru ústavného súdu obsahuje relevantné argumenty opodstatňujúce potrebu prerušenia konania o vyplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sťažovateľa z dôvodu začatia konania o predbežnej otázke na príslušnom okresnom súde, nemal ústavný súd pochybnosti o ústavnej konformnosti napadnutého uznesenia z hľadiska dodržania zásad spravodlivého procesu.

S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ (v konaní pred ústavným súdom právne zastúpený advokátom) v záhlaví sťažnosti, ako aj v odôvodnení namietal aj porušenie čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Uvedené sa však nepremietlo do petitu sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný. Z tohto dôvodu ústavný súd považoval námietku porušenia čl. 46 ods. 4 ústavy iba za súčasť argumentácie sťažovateľa.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uplatnenými v sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2009